

[Aage Fogh.]

er nødvendigt, at der foretages visse ændringer, og disse ændringer bør gå ud på at lægge de økonomiske forhold for konsulentterne sådan tilrette, at de kan koncentrere sig udelukkende om det egentlige landbrugsfaglige arbejde og være fritaget for det, de i mange tilfælde er optaget af nu: at skaffe penge til de landøkonomiske foreninger, til deres egen lønning. Her er et område, hvor forholdene ikke er, som de burde være.

Jeg håber, den højtærede landbrugsminister, der jo har stor erfaring på det landbrugsfaglige område, vil finde lejlighed til en forhandling med landbrugsorganisationerne for at nå et resultat, der som hovedformål skulle have ikke en nedskæring af bevillingerne, men en omlægning, således at alle de små bevillinger, som kræver altfor stor administration i forhold til de penge, der er i dem, forsvinder, og således at man samler statens indsats overfor landbrugserhvervet om de virkelig betydelige ting, forsøgsstationerne og konsulentarbejdet. Så tror jeg, der kunne opnås et resultat, som ville være til gavn både for konsulentterne og for landbrugserhvervet og i sidste omgang for det danske samfund. Det skal derfor være mit ønske overfor den højtærede landbrugsminister, at han som gammel organisationsmand, som særlig kyndig på de områder, vil tage et arbejde op her og tage det op snarest muligt, for det er tiltrængt, at vi får en løsning på de problemer.

Hans Pinstrup: Der fremsættes ikke så sjældent udtalelser af repræsentanter for de politiske partier, hvori man priser, at vi her i Danmark lever i et frit land, hvor den enkelte borgers personlige frihed agtes højt og værnes af lovgivningen. Den personlige frihed fremhæves som et menneskes dyreste eje.

I den verdenserklæring om menneskerettigheder, der blev vedtaget den 6. december 1948 af De Forenede Nationers plenarforsamling og altså er tiltrådt af Danmark, står der i artikel 20, stk. 2, til sikring af det enkelte menneskes personlige frihed: Ingen kan tvinges til at være medlem af en forening.

Desværre er virkeligheden helt anderledes. Personlig frihed og frit valg med hensyn til at være medlem eller ikke-medlem af en forening og fri adgang til erhverv angribes og bekæmpes med de voldsomste midler. Gennem tvang, forfølgelse og forsøg på økonomisk ruin knægtes den personlige frihed og de almene menneske-

rettigheder, som alle partier ellers så højt priser, og det sker i modstrid med lovgivningens forudsætninger.

Min hensigt med at tage ordet ved denne lejlighed er bl. a. at fremdrage et sådant eksempel, et eksempel, som forekommer mig at være af en så ondartet karakter, at det bør fremdrages i rigsdagen. Sagen angår Læsø Uldspinderi. Gennem en længere årrække har denne virksomhed bestået, men i årene efter krigen voksede den gennem dygtig ledelse således, at den i sommeren 1949 beskæftigede ca. 50 arbejdere. Enkelte af arbejderne stod i Dansk Arbejdsmands Forbund, medens det store flertal var uorganiserede, ligesom ejeren heller ikke var medlem af arbejds-giverforeningen. I foråret og sommeren 1949 blev på grund af virksomhedens udvidelse og den forøgede arbejderstab spørgsmålet om organisering aktuelt. I maj—juni 1949 blev der afholdt møder med repræsentanter for Kristeligt dansk Fællesforbund, og den 18. juni blev der stiftet en afdeling i Byrum. Fra virksomhedens side var arbejderne frit stillet med hensyn til, hvilken organisation de ønskede at tilmelde sig. Den overvejende del af arbejderne organiserede sig imidlertid i Kristeligt dansk Fællesforbund, der derefter optog forhandlinger med virksomheden om en overenskomst, der blev færdigbehandlet og underskrevet den 22. april 1950.

Hermed var freden på denne virksomhed forbi. Den 2. maj oprettedes en afdeling af Dansk Textilarbejderforbund på Læsø, og det lykkedes at få nogle arbejdere i virksomheden til at indmelde sig. På trods af arbejdernes store flertal og virksomhedens allerede indgæede overenskomst krævede man nu, at der sluttedes overenskomst med Dansk Textilarbejderforbund, sådan at arbejderne og virksomheden derigen-nem ville blive tvunget ud af Kristeligt dansk Fællesforbund.

Her er man utvivlsomt ved sagens kerne. Vi husker forfølgelsen og afskedigelsen af klitarbejderne i Thy, fordi de var medlemmer af Kristeligt dansk Fællesforbund. Rigsdagens flertal sikrede dengang arbejdernes genantagelse, og ved lov opnåede Kristeligt dansk Fællesforbund fuld anerkendelse for sin arbejdsløshedskasse. Med denne rigsdags-afgørelse burde forfølgelsen og striden fra fagforbundenes side være bragt til ophør. Desværre viser det sig ikke at være tilfældet, men at enkelte fagforbund fortsat ønsker monopol uden hensyn til den af rigsdagen truffene afgørelse.

Pr. 24. juni erklærer tekstilarbejderfor-